

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. Пловдив, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000130 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260233/12.12.2022г., постановено по търг. д. №162/2020г. по описа на Окръжен съд Пловдив, е отхвърлен искът с правно основание чл.145 от ТЗ, предявен от „В. *****“ ЕООД, ЕИК *****, гр.Пловдив, представлявано от ВВТ, против Е. К. Р., ЕГН *****, в качеството ѝ на законен наследник на К. С. К., ЕГН *****, за присъждане на сумата 26 000лв. – обезщетение за имуществени вреди, нанесени на дружеството от К. К. в качеството му на управител, представляващи изтеглени от последния от банковата сметка на „В. *****“ ООД в „Б.“АД парични суми в брой през периода 19.04.2018г. – 31.12.2019г., които не са отчетени в дружеството.

„В. *****“ ЕООД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на Е. К. Р. сумата 750лв. – деловодни разноски.

Решението е обжалвано в срок от ищеца в първоинстанционното производство „В. *****“ ЕООД. Твърди се, че направените от съда фактически и правни изводи, включващи преценката относно събраните доказателства, анализът на тяхната доказателствена сила и изводите, които са направени въз

основа на тази преценка, са неправилни. Конкретно е изразено несъгласие с изводите на съда, че не е установено сумата от 26 000лв. да е усвоена неправомерно от бившия управител. Изложени са подробно доводи и съображения в тази насока. Въведено е оплакване, че съдът не е обсъдил значението на липсата на отчетни документи или ПКО за постъпване на сумите в касата, като само е констатирал, че независимо от липсата на ПКО, осчетоводяването е извършено въз основа на извлечение от сметка, без да е коментирана доказателствената стойност на счетоводното записване. Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл.55 ал.1 от ТЗ и чл.4 ал.3 от ЗСч, като са изложени доводи относно характеристиките на счетоводните книги и счетоводните записвания. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което искът по чл.145 от ТЗ да бъде уважен.

Ответник - жалбата Е. Р., в представения отговор по чл.263 ал.1 от ГПК, оспорва изцяло предявената жалба.

С въззивната жалба и постъпилия отговор не са предявени доказателствени искания.

Страните претендират сторените по делото разноси.

Въззивната жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок, от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбата и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269 и чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл.145 от ТЗ.

Ищецът в първоинстанционното производство, жалбоподател в настоящето – „В. ****“ ЕООД, основава претенцията си срещу ответника Е. Р. на следните обстоятелства: Р. е единствен наследник по закон на един от съдружниците и управител на ищцовото дружество К. С. К., починал на 31.12.2019г. След смъртта му управител на дружеството е В. Т.. При положените от нея усилия за установяване на финансовото състояние на

дружеството, Т. се е снабдила с извлечение от банковата сметка на дружеството, разкрита в „Б.“АД. От същото установила, че в периода от 19.04.2018г. до 31.12.2019г. от банковата сметка на дружеството са изтеглени в брой общо 26 000лв., като разпорежданията са уточнени по дати и суми в исковата молба. Твърди се, че изтеглените суми не са отчетени в дружеството, както и липсата на контрол от страна на бившия управител върху дружествените дела, правил е неоправдани разходи. Искането, с което е сезиран съдът, е ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата 26 000лв., в качеството ѝ на единствен наследник по закон на К. С. К., която сума представлява изтеглени от последния през периода от 19.04.2018г. до 31.12.2019г. парични средства от сметката на ищеца в „Б.“АД, които не са отчетени в дружеството.

Ответникът Е. Р. не е представила отговор на исковата молба в срока по чл.367 ал.1 от ГПК. В депозирания отговор, след указания в закона срок, под формата на писмено становище, оспорва изцяло предявения иск. Не оспорва качеството на баща си К. С. К., починал на 31.12.2019г. на бивша съдружник и управител на ищцовото дружество, както и това, че е единствен негов наследник. Въвежда насрещни твърдения, че процесните 26 000лв. са правомерно изтеглени, разходвани и отчетени в дружеството.

От събраните по делото доказателства се установи следното:

Крайните изводи на окръжен съд Пловдив следва да бъдат споделени изцяло. Това се налага от анализа на установената пред него фактическа обстановка, с нищо ново непроменена и пред настоящата инстанция.

Няма спор, а и справка в ТРРЮЛНЦ сочи, че ищцовото дружество „В. ****“ ЕООД е с предишна правноорганизационна форма ООД, промяната на която е настъпила вследствие смъртта на съдружника и управител К. С. К., починал на 31.12.2019г. /вписване 20200228161655/. Не е спорна и легитимацията на ответницата Е. Р. на единствен негов законен наследник.

Спорът в настоящето производство е правен и той касае наличието на предпоставките за ангажиране отговорността на бившия управител по смисъла на чл.145 от ТЗ, като е налице процесуалната предпоставка за реализиране правото по този иск – решение на ОС на дружеството от 20.02.2020г.

За да се реализира имуществената отговорност на управителя на

дружеството, трябва да са налице кумулативно елементите от фактическия състав – действия или бездействия на управителя, с които нарушава задълженията си към дружеството, настъпване на вреда – претърпяна щета или пропусната полза на дружеството, причинна връзка между вредата и поведението на управителя и негова вина.

Жалбоподателят се позовава на гласните доказателства, но, както от показанията на свидетеля, ангажиран от ответника, така и от показанията на свидетеля на страната на ищеца – Т., не се установява поведение на бившия управител, нарушаващо задълженията му към дружеството. От показанията и на двамата свидетели се извежда извод, че действително К. се е занимавал преимуществено организационно с дружествените дела, включително и с оборота на паричните средства. Това обаче не установява нарушение на задълженията, произтичащи от договорното и органното правоотношение, нито настъпване на вреда за дружеството.

Такъв извод не може да се направи и от заключенията от допуснатите при първоинстанционното разглеждане на делото съдебносчетоводна експертиза и допълнителна такава. От заключението на вещото лице, се установява твърдения в исковата молба факт, че от банковата сметка на „В. ****“ ООД в „Б.“АД с IBAN BG 85 BGUS ***** са изтеглени тринадесет суми по 2 000лв. на обща стойност 26 000лв. от К. С. К., съответно на: 27.08.2018г.; 31.08.2018г.; 03.10.2018г.; 04.10.2018г.; 08.10.2018г.; 16.10.2018г.; 19.10.2018г.; 22.10.2018г.; 02.05.2019г.; 03.05.2019г.; 19.06.2019г.; 20.06.2019г.; 21.06.2019г. Съгласно заключението обаче, изтеглените в брой суми от К. К. от сметката на дружеството *са осчетоводени като вноски в касата на дружеството със счетоводни операции Дебит 501 Каса/Кредит 503 Банкова сметка Б.*, като това е намерило отражение в представено на вещото лице извлечение от синтетична оборотна ведомост на „В. ****“ООД, счетоводна сметка 501-Каса за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2019г. Вярно е, че вещото лице не е констатирало наличие на първични счетоводни документи - приходни касови ордери, удостоверяващи внесените в касата на дружеството суми на обща стойност 26 000лв., но съгласно заключението на вещото лице, такива не са й били предоставени от ответното дружество, като в протоколите от съдебните заседания са налични изявления от името на дружеството, че същото разполага със счетоводната документация. Съгласно разясненията на вещото лице, дадени в съдебно

заседание, този начин на осчетоводяване удостоверява изтеглени пари от разплащателна сметка, които са постъпили в касата на дружеството, при липса на приходен касов ордер обичайна практика е да се осчетоводи банковото извлечение. Съгласно допълнителното заключение, за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2019г. по дебита на сметка 501-Каса са постъпили общо 604 372,51лв. /освен изтеглените от К. К. средства в размер 26 000лв. в касата са осчетоводени и постъпления от платени в брой приходи от дейността на дружеството/. За същия период разходната част от същата сметка е 447 224,97 лв., като в съдебно заседание вещото лице разяснява, че разликата между приходната и разходната стойност съставлява касовата наличност към 01.01.2020г., когато по заповед на управителя В. Т. е извършена инвентаризация на каса и ДМА на „В. ****“ ЕООД. След инвентаризацията разликата в касовата наличност е осчетоводена като вземания, в това число към К. К., респективно общият размер на вземанията е намерил място като част от текущите краткотрайни активи на дружеството в обявления в ТР ГФО за 2019г. Вещото лице обаче не е извършило проверка относно достоверността на така съставения инвентаризационен протокол, поради непредставяне на необходимите счетоводни документи.

При така съдържащите се констатации в основното и допълнително заключение и дадени от вещото лице разяснение, първоинстанционният съд е извел обоснован извод за избирателно предоставени документи, обслужващи само тезата на ищцовата страна, но не и цялата налична счетоводна документация, която следва да се съхранява при ищеца. Чрез сметка 501-Каса се отчитат постъпилите и изплатени в брой парични средства, както и наличността в касата. Вярно е, че всички касови операции се оформят въз основа на първични счетоводни документи. Липсата на ПКО обаче, не води до извод, че вторичното счетоводство не съдържа вярното отразяване на информация, получена от първичните счетоводни документи, доколкото именно съгласно чл.4 ал.3 от ЗСч, регистърът е носител на хронологично систематизирана информация за стопански операции от първични и/или вторични счетоводни документи. А оборотни ведомости на синтетичните счетоводни сметки, въз основа на констатациите от които е изготвено заключението от съдебносчетоводната експертиза, обобщават данните от текущото и правилността на записванията в тези сметки в процеса на прилагане на способа на двустранното записване на стопанските операции.

Като обобщение може да се направи извод, че по делото единствено е установено, че бившият управител е изтеглил суми на обща стойност 26 000лв. за сочения в исковата молба период. Не е установено обаче, от носещата доказателствената тежест страна – ищеца, че това действие е в нарушение на договорните му задължения, доколкото именно управителят – органичният представител, е лицето, което извършва всички правни действия от името на дружеството, включително и с оборота на парични средства. Посоченото в исковата молба, че изтеглените от управителя суми не са отчетени в дружеството е опровергано от заключението на съдебносчетоводната експертиза. Така посоченото за липса на осчетоводяване на процесните суми, както и за липса на контрол от страна на бившия управител върху дружествените дела, извършването на неоправдани разходи, е останало само в сферата на твърденията. Не е установено и наличието на настъпила вреда за дружество, доколкото банковите операции – теглене пари от банковата сметка, са намерили своето счетоводно отразяване, макар и във вторичното счетоводство. Т.е. – не може да се направи извод, че управителят не е разходвал сумите във връзка с вменените му по закон задължения да организира и ръководи търговската дейност на дружеството като запазва имуществото му. Ето защо и направените от първоинстанционния съд фактически и правни изводи, включващи преценката относно събраните доказателства, анализът на тяхната доказателствена сила и изводите, които са направени въз основа на тази преценка, са правилни. Релевантните за спора факти са подробно и правилно изяснени, правните изводи на съда кореспондират с тях и с относимите законови разпоредби, поради което въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

От въззиваемата страна се претендират разноси, но доказателства за реално сторени такива във въззивното производство не са представени.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260233/12.12.2022г., постановено по търг. д. №162/2020г. по описа на Окръжен съд Пловдив, с което е отхвърлен

искът с правно основание чл.145 от ТЗ, предявен от „В. ****“ ЕООД, ЕИК *****, гр.Пловдив, представлявано от ВВТ, против Е. К. Р., ЕГН *****, в качеството ѝ на законен наследник на К. С. К., ЕГН *****, за присъждане на сумата 26 000лв. – обезщетение за имуществени вреди, нанесени на дружеството от К. К. в качеството му на управител, представляващи изтеглени от последния от банковата сметка на „В. ****“ ООД в „Б.“АД парични суми в брой през периода 19.04.2018г. – 31.12.2019г. и „В. ****“ ЕООД е осъдено да заплати на Е. К. Р. сумата 750лв. – деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____